

BO NOVA VLADA UKREPALA?

Živimo v obdobju plenilcev. Eni polnijo žepe, drugi pa praznijo lovišča in plenijo domače živali.

Glasilo Lovec objavlja zanimive naravovarstvene članke in mnenja izobraženih piscev, vendar so članki po mojem preveč zaviti v vato. Nihče si ne drzne s prstom pokazati na glavne krivce za stanje, kjer smo sedaj. Vsi se bojijo za svoj ugled, predvsem pa za svoj položaj, ki ga trenutno zasedajo. Očitno je tudi Lovska zveza brez zob.

Nisem izobražen, vendar znam brati, poslušati in opazovati. Za silo tudi pišem. Rojen sem na obrobju Barja, ki ga kar dobro poznam in vem kako je bilo videti v mojem otroštvu in danes. Toliko negativnih sprememb kot jih Barje doživlja, ni doletelo nobeno drugo področje v Sloveniji. Pogrom se je začel že v bivši Jugi. Po vzoru zahodnih držav, se je pričelo ustanavljati velike goveje farme. Ker država ni imela dovolj svojih parcel, je te odvzela malim kmetom. V zameno so ti sicer dobili nadomestne, praviloma slabše in odročne. Kasneje so se odločili še meliorirati zemljišče, ki ni bilo nikdar poplavljeno. Tiste čase smo imeli lovci še nekaj veljave. Država oz. Ljubljanske mlekarne so nas prosile za soglasje pri podiranju drevja in grmovja ob obljubi, da bodo teren postavili v prvotno stanje. Malo morgen. Grmovja in drevja ni več. Na istem terenu so včasih uspevale vse kulture kot so žita, krompir, repa, in tako dalje... Danes tu raste v glavnem korusa, nekaj žita in trave. Farme so klavrno propadle, z njimi pa tudi mali kmetje. Zemljišča so pogoltnili gruntarji. Ni vrag, da ne obstaja še kakšna kultura, ki se jo da vzgojiti ob pomoči traktorjev (brez strupov). Subvencije bi morale biti vzvod, ki bi spodbujal samopreskrbo. Za napake ni nihče kriv. Pamet, ki smo jo uvozili iz zahoda, ni nujno dobra tudi za nas.

Po 91' letu se je neki veleum spomnil oklicati Ljubljansko Barje za krajinski park. Nastavili so sposobnega direktorja, ki se je na nekem sestanku hahljal, da prepotrebna odseka ceste proti Kočevju ne bo, zgolj zaradi redkega metuljčka. Krasen argument, če upoštevamo dejstvo, da zaradi strupov, gnojil, plantaž korusa in drugih posegov izumirajo čebele (menda jih je okoli 400 vrst) in drugi opraševalci. Konec koncev se življenje prične z mikroorganizmi in konča z največjimi sesalci in ribami. Uničevanje Barja lahko primerjamo z uničevanjem

deževnega gozda. Barje potrebuje jelše, vrbe, topole, celo hraste. Ob poplavih črpajo odvečno vodo, zemljo in posevke ščitijo pred vetrom, ob suši pa senca preprečuje pretirano izsuševanje. Petkratna košnja požanje mlade srne, zajce in vse ptice, ki gnezdijo na tleh. Izsekavanje Barja se nadaljuje. Ponekod rujejo še šture. Razredčene jelše obsekajo do višine 3 ali 4 metrov, podrast porazirajo do zemlje. Marsikateri travnik preorjejo, čeprav je raslo na njem nešteto močvirskih tulipanov. Nekdo bo to, z zakonom zaščiteno cvetlico, odkopal ali odtrgal. Ob prijavi mu bo inšpektor z veseljem napisal položnico. Kadar ima hudič mlade, jih je več. Pojavila se je peščica lastnikov strojev za izdelavo sekancev. Kontaktirajo z najemniki parcel in preostankom malih kmetov, jim ponujajo majhno odškodnino, sami prodajo sekance, hlodovino za furnir in kurjavo. Za vse posege na Barju se oblast opravičuje in se sklicuje na dokumente iz časov Marije Terezije. Če ti res obstajajo, bodite dosledni in upoštevajte še odredbe v vezi divjih prašičev, volkov in risov. Pereč problem je tudi neprestano vznemirjanje divjadi in drugih živali zaradi trum sprehajalcev in psov. Marsikateri se ne držijo kolovozov, rinejo med njive, grmovja in travnike. Živali živijo pod stresom, saj se nimajo kam več skriti. Znana lokacija sežiganja plastificiranih kablov, odsluženih gospodinjskih aparatov, avtomobilskih plaščev in druge nesnage, je že bila tarča medijev. Zaradi pritiska je vodstvo Krajinskega parka drastično ukrepalo. Na vstopu na ogroženo mesto, je postavilo kovinsko rampo. Izhod, ki je iz smeri Rudnika, pa nič. Če je zadnji vhod odprt, hiša ni zaklenjena. Prasci, onesnaževalci, odlagajo svinjarijo v glavnem ponoči. Količine odpadkov so včasih tolikšne, da lastnikom preprečujejo dostop do parcel. Po zakonu morajo lastniki sami odstraniti nesnago. V primeru, da znani storilec zapolni luknjo v kolovozu z gradbenim materialom, bog ne daj s salonitko, pa sledijo sankcije. Malo več reda bi bilo, če bi lovci imeli vsaj nekaj pooblastil. Kršitelja ne smejo zadržati do prihoda policije, niti fotografirati. Sama prijava nima smisla. Policija običajno nima časa, inšpektorjev je menda premalo in lažje je napisati kazen iz fotelja. Kršitelj bo obsojen na družbeno koristna dela. Na Gmajnicah bo sprehajal pse.

Vpis mladih med lovce je skromen. Odvrča jih nesmiselno pretiravanje z delovnimi urami. Drago in zahtevno izobraževanje za lovski izpit bo sicer razširilo njihovo razgledanost, v praksi pa bore malo. Ob slabih obetih za lov, marsikdo ne bo uspel upleniti nič, morda vrano. Bo ta za lovski krst dovolj?

Lahko bodo le krmili fazane, ki jih je za vzorec. Lahko bodo tudi odstranjevali povoženo in poginulo divjad.

Za večletno proučevanje volka, predvsem šakala, so dobili naši strokovnjaki plačilo. V knjigi o šakalu je v drobnem tisku omenjeno veliko število tujih virov. Sprašujem se ali ne bi zadoščali le prevajalci? Kakorkoli že, vem, da so včasih srne vodile po dva ali celo tri mladiče. S pojavom šakalov, pa le po enega ali niti tega ne več. Pošteno bi bilo nameniti malo več pozornosti izumrli poljski jerebici, jerebu in še drugim nelovnim živalim. Zelo slabo kaže tudi poljskemu zajcu in srni na Barju. Denar sveta vladar.

Hvalevredni uspeh svetlobnih odsevkov ob cestah zveni popolnoma drugače (30 % manj povoza), če vemo, da je na Barju srnjadi le še dobra tretjina nekdanjega staleža.

V lovskih družinah bi radi umirili redke posameznike, ki se ne držijo etičnega kodeksa. Izmišljamo si nove in nove predpise. Kar ustreza Ministrstvu in lovskim elitam uzakonijo, posledice pa občuti vse članstvo.

Kvazi naravovarstveniki protestirajo pred parlamentom, podkupljeni s sendvičem ali kakšnim evrčkom, sicer bi se oglašali tudi takrat, ko kmetje pokosijo živali, ko avtomobili poškodujejo ali umorijo divjad, ali podivjani psi davijo divjad in domače živali. Razprodali smo firme, banke, celo mineralno vodo. Morda ni daleč dan, ko bomo prodali tujcu še lovišča. Nekdaj ena najbogatejših lov. družin na Barju- kar se male divjadi tiče – je preteklo sezono uplenila več kosov jelenjadi kot fazanov in zajcev skupaj! Vsakomur je lahko jasno, da je zadnji čas za alarm.

V posmeh nam oglašajo mineralno vodo Radensko, češ da je taka kot nekoč. Ni, saj ni več naša. Če že pijem ustekleničeno vodo, iz protesta pijem Jamnico.

Za zaključek bom uporabil jugo rek, ki pravi: Na siromaka i zec k... vadi.

P.S.: Ne pričakujem, da bo revija Lovec članek objavila, saj so še druge poti do bralcev. Vse opisano ni nič novega. Marsikdo razpolaga še z drugimi podatki. Morda bom koga spodbudil, da se tudi angažira in državljanom odpre oči.

Janez Mravlje, Brezovica pri Ljubljani